Байка №24 — «Колись, у давнину,»

Колись, у давнину,
Лев із Барсом вів передовгу війну
За спірні ліси, за хащі, за вертепи.
Судитися за правом — не той у них був нрав;
Та й сильні в правах бувають часто сліпі.
У них на те свій устав:
Хто подолає, той і прав.
Однак, нарешті, не вічно ж битися —
І кігті притупляться:
Герої за правами вирішили розібратися;
Намірилися справи воєнні припинити,
Покласти всі чвари,
Потім, як водиться, мир вічний укласти
До першої сварки.
«Призначимо ж скоріше
Ми від себе секретарів», —
Леву пропонує Барс: — «і як їх розум розсудить,
Нехай так і буде.
Я, наприклад, для того визначу Кота:
Звірятко хоч непоказне, та совість у ньому чиста;
А ти Осла признач: він знатного ж чину,
І, до слова мовити тут,
Куди він у тебе завидна скотина!
Повір, як другу, мені: рада й двір твій увесь
Його копитця навряд чи варті.
Покладімося ж на тім,
На чім
З моїм Котишком він улаштує».
І Лев думку Барса затвердив
Без спору;
Та тільки не Осла, Лисицю нарядив
Він від себе для цього розбору,
Примовивши про себе (як видно, знав він світ):
«Кого нам хвалить ворог, в тім, певно, проку нема».